



RIKKI-TIKKI-TAVI

*Din vizuina în care-ai intrat,
Ochi Roșii, lui Piele Încrêtită,
Trușăș s-a întors și a strigat,
Haide să joci cu moarte-adormită,
„Nag, hai fuga după noi !“*

*Ochi lîngă ochi și obraz la obraz
„Ține-te Nag după noi !“
Cînd poate ai-crăpa de necaz,
„Nag de-ți place sau nu“
Jocul cu moartea sfîrșește,
„Nag, fă repede un salt !“
Din cale-i acum ferește !
„Nag, ai scăpat, dar este și mîine“.*

Aceasta este descrierea mării lupte pe care a dat-o Rikki-Tikki-Tavi, numai el singur, prin camerele de baie ale marelui bungalow, din cantonul Segowlee. Darzee, pasărea croitor, i-a dat și ea o mîină de ajutor, iar Chuchundra, șoricelul de mosc, care niciodată nu îndrăznește să iasă pînă în mijlocul unei camere, ci se plimbă numai în lungul pereților, îi făcea semne ; în realitate, însă, adevărata luptă a fost dată numai de Rikki-Tikki-Tavi.

Aceasta era o mangustă care, după blană și după coadă, aduce mult cu o pisică, dar după forma capului și obiceiurile ei, mai mult cu o nevăstuică. Ochii mangustei erau roșii, ca și vârful nasului neastîmpărat ; avea obiceiul să se scarpine cu o singură labă, fie din față, fie dinapoi, oriunde poftea ; afară de asta, putea să-și zbîrlească coada pînă ce se înfoia ca o perie de spălat sticlele, iar cînd se pregătea de atac, o auzeai țipînd din mijlocul ierburilor înalte : „*Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk !*“

În timpul unor inundații a apelor de vară, fu scoasă din vizuina unde trăia, împreună cu mama și tatăl ei, și tîrîtă de torentul cu care se lupta, ca să nu se înece, tocmai într-o băltoacă din marginea unui drum. În mijlocul băltoacei găsi un smoc de iarbă și se încleștă de el cu atîta deznădejde, încît leșină de spaimă. Cînd se trezi, văzu că e întinsă pe pașiștea verde a unei grădini destul de prost îngrijite, iar deasupra ei dogoreau razele soarelui, și auzi numaidecît un copilaș spunînd :

— Ia te uită, o mangustă moartă ! Hai s-o îngropăm !

— Nu, răspunse mama băiatului, mai bine să o luăm cu noi în casă, să se încălzească, deoarece s-ar putea să nu fie moartă.

După ce o duseră în casă, simți că un bărbat o ia în mînă și, după ce se uită la ea, spune că nu e moartă, ci pe jumătate sufocată. Pe urmă, au învelit-o într-o cîrpă și au așezat-o aproape de foc, unde a deschis ochii și a început să strănute.

— Băgați de seamă, zise bărbatul (era un englez care abia atunci se mutase în acest bungalow), să nu o speriați, ca să vedem ce face după ce-și va veni în fire.

Nimic în lume nu poate fi mai greu decît să sperii o mangustă, deoarece animalele acestea minuscule sînt chinuite de curiozitate de la cap pînă la coadă. Însăși deviza acestei specii este : *Du-te și vezi ce este !*, iar Rikki-Tikki-Tavi era o mangustă adevărată. Cum deschise ochii, se uită la cîrpa cu care era învelită și, după ce constată că nu e bună de mîncat, dădu cîteva tîrcoale în jurul mesei, își netezi blana și, după ce se scărpină o dată, se săltă pe umărul băiețașului.

— Să nu-ți fie frică, Teddy, zise tatăl băiețașului, căci în felul acesta caută să se împrietenească cu tine.

— Au ! țipă băiețașul, mă gîdilă sub bărbie.

Rikki-tikki-tavi își băgă apoi botișorul între ceafa și gulerul băiețașului și privi în jos, îl gîdilă sub ureche și coborî pe dușumea, unde începu să-și frece nasul de scînduri.

— Doamne Sfinte, se minună mama lui Teddy, și să mai spui că animalul acesta este sălbatic ! Mi se pare însă că e atît de blînd, numai din cauză că ne-am purtat frumos cu el.

— Toate mangustele sînt la fel. Dacă Teddy nu o va trage de coadă și nici nu va încerca să o închidă în colivie, va alerga toată ziua prin casă. Hai să-i dăm ceva să mănînce !

Îi dădură o bucățică de carne crudă. Lui Rikki-Tikki îi plăcu grozav și, după ce isprăvi de mîncat, ieși pe terasă și, umflîndu-și blana ca să se usuce pînă la rădăcina părului, se așeză la soare. Imediat după aceea, se simți mult mai bine.

— În casa aceasta sînt atîtea lucruri de văzut, își-zise mangusta, încît ar da de lucru la toată familia mea să cerceteze, cît trăiește. Voi rămîne aici să văd ce va fi de văzut.

Toată ziua se învîrți prin casă, și era cît pe-aci să se înece în putina de la baie, pe urmă își băgă nasul în călimara cu cerneală de pe birou, apoi și-l arse la scrumul țigării, cînd se urcă în poala bărbatului ca să vadă cum scrie. După ce se înseră, intră în camera lui Teddy, să vadă cum ard lămpile de gaz, iar cînd băiatul se urcă în pat ca să se culce, Rikki-Tikki-Tavi se urcă după el. Era însă un tovarăș foarte neastîmpărat, căci toată noaptea umblă de ici-colo, ca să vadă care este pricina zgomotelor pe care le auzea. Cînd veniră tatăl și mama lui Teddy să vadă ce face, îl găsiră pe Rikki-Tikki stînd de veghe pe pernă.

— Nu-mi place deloc musafirul acesta, căci s-ar putea să muște băiatul.

— Mangusta nu face așa ceva. Alături de ea, Teddy este în mai mare siguranță, decît dacă ar fi păzit de un cîine de vînătoare... Dacă ar intra acum un șarpe în cameră...

Mama lui Teddy însă nici nu voia să audă de o astfel de grozăvie.

Dimineața următoare, Rikki-Tikki sosi pe terasă, încălecat pe umărul lui Teddy. Îi dă-

dură să mănînce o banană și cîteva bucățele de ou fiert, pe urmă se așează pe rînd în poala fiecăruia dintre ei, căci orice mangustă bine crescută aspiră să devină într-o bună zi mangustă domestică și să aibă camere multe prin care să poată alerga. Mama lui Rikki-Tikki-Tavi (care trăise în casa generalului din Segowlee) îi spusese de mult cum va trebui să se poarte dacă i se va întîmpla cîndva să ajungă între oameni albi.

După ce mîncă, mangusta ieși în grădină să vadă și aici tot ce era de văzut. Grădina era foarte mare, dar numai pe jumătate cultivată, plină de chioșcuri acoperite de trandafiri, de lămîi și de portocali, de trestii de bambus și iarbă înaltă și uscată. Rikki-Tikki își lingea buzele, văzînd acest neașteptat teren de vînătoare. Își zbîrli coada ca un măturoi și începu să alerge în toate părțile, pînă cînd din mijlocul unui hățiș de mărăcini auzi niște țipete.

Erau Darzee și femeia lui care uniseră două ramuri de copac și le legaseră una de alta cu scoartă tînără, iar interiorul îl căptușiseră cu floare de bumbac și de trestie. Cuibul se leagăna în toate părțile, în timp ce amîndouă păsările țipau cît le ținea gura, uitîndu-se la el.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Rikki-Tikki.

— Vai de capul nostru, răspunse Darzee.

Unul dintre puii noștri a căzut ieri din cuib și a fost mîncat de Nag.

— Hm, zise Rikki-Tikki, asta nu e o știre tocmai veselă, dar, cum eu sînt străin prin

partea locului, spuneți-mi, vă rog, și mie, cine este acest Nag ?

Darzee și femeia lui, în loc de orice răspuns, se ascunseră în fundul cuibului, căci, în aceeași clipă, dintre ierburile uscate, chiar de la marginea hățișului, se auzi un sîsîit abia simțit, dar care îți îngheța sîngele în vine și-l făcu chiar pe Rikki-Tikki să se dea doi pași înapoi. Imediat după aceea, din dosul ierburilor se văzu ridicîndu-se, tot mai sus, capul romboidal al unei cobre negre, care putea avea șase coți de la cap pînă la coadă. După ce-și ridică aproape trei sferturi din trup, dintre ierburi, cobra începu să se legene, întocmai cum se leagănă o păpădie bătută de vînt, și se uită fix la Rikki-Tikki cu ochii ei răi de șarpe, care niciodată nu-și schimbă expresia oricare i-ar fi gîndurile.

— Vrei să știi cine este Nag ? zise șarpele. Eu sînt Nag. Marele zeu Brahma a pus pecetea lui pe fruntea noastră, cînd prima cobră a întins capul ca să țină umbră lui Brahma în timpul somnului... Privește și înspăimîntă-te !

Cobra își plecă puțin capul, și pe ceafa ei Rikki-Tikki văzu o urmă de ochelari care se-mănau mai mult cu o cataramă făcută din două zale. În primul moment, mangusta se înspăimîntă, dar cum este imposibil ca o mangustă să stea prea multă vreme încremenită de spaimă, și cu toate că Rikki-Tikki nu văzuse pînă acum o cobră vie, totuși mama lui îi dăduse o dată să mănînce o cobră moartă, și de atunci știa că singura datorie în viața

mangustei este să se lupte cu șerpii și să-îmbrăcească. Aceasta o știa tot atât de bine și Nag, de aceea simți o răceală care făcea să-i înghețe singele în vine.

— Bine-bine, pecete, nepecete, dar tu crezi că e o faptă cinstită să mănânci puii care cad din cuib, răspunse Rikki-Tikki, și coada i se zbîrli din nou.

Nag rămase cîteva clipe pe gînduri, urmărind cu ochii mișcările firelor de iarbă din dosul mangustei. Știa dinainte că prezența unei manguste în grădină, mai curînd sau mai tîrziu, înseamnă moartea, atât pentru el, cît și pentru toți ai lui. Tocmai de aceea, voia să o facă să creadă că nu e nici o amenințare, și, coborînd capul, îl plecă puțin într-o parte.

— Hai să ne înțelegem... zise cobra. Dacă tu mănânci ouă, atunci eu de ce să nu mănînc păsări ?

— Vezi ce este în urma ta... Bagă de seamă la ce vine de la spate, ciripi Darzee, din cuib.

Rikki-Tikki știa dinainte că nu va avea timp să se întoarcă și să vadă ce este, de aceea sări în aer cît putu de sus și, la o mică distanță mai jos de el, văzu capul Nagainei, soția otrăvită a lui Nag, care șuiera din limba sa ca o furculiță. Venise pe furiș de la spate, în timp ce el stătuse de vorbă cu cobra, și avea de gînd să termine cu el odată pentru totdeauna. Mangusta îi auzi șuierul fioros, cînd văzu că lovitura ei a dat greș. După ce căzu din nou la pămînt, Rikki veni aproape de-a curmezișul peste cobra și, dacă ar fi fost

o mangustă mai bătrînă, și-ar fi dat imediat seama că acesta e momentul să o rupă în două dintr-o singură lovitură a colților. Mangustei însă îi fu frică de lovitura de coadă pe care i-ar fi dat-o Nagaina. De mușcat, o mușcă, ce-i drept, dar nu de-ajuns de adînc, apoi făcu un salt la o parte și lăsă cobra sîngerînd și zvîcnind furioasă din coadă.

— Darzee, tu pasăre afurisită ! șuieră Nag, sărind cît putu mai sus pentru ca să ajungă cuibul. Păsărelele însă îl clădiseră destul de sus ca să nu poată fi ajuns de șerpi, așa că, la loviturile date de Nag cu coada, ramura se legăna ca bătută de vînt, fără nici o primejdie.

Rikki-Tikki simți că i se înroșesc ochii și încep să se tulbure de sînge (cînd ochii unei manguste se roșesc înseamnă că începe să se înfurie) și, așezîndu-se pe coada făcută colac sub ea, prinse să scrișnească din dinți, încordîndu-și picioarele dinapoi ca un cangur. Nag și Nagaina, însă, dispăruseră printre ierburi fără să mai întîrzie, căci șarpele are obiceiul să dispară imediat ce își dă seama că prima lui lovitură a dat greș, ca nu cumva să bănuiești ce are de gînd să facă de aici înainte. Rikki-Tikki nu se luă după ei, căci n-avea nici o siguranță că va putea să vină de hac la doi șerpi dintr-o dată. De aceea, se întoarse pe cărăruia pietruită pînă aproape de casă și se întinse jos, ca să se poată gîndi în liniște ce va avea de făcut, căci vedea bine că lucrurile încep să se încurce. Vechile cărți de istorie naturală spun că, dacă se întîmplă ca o man-

gustă să fie mușcată în timpul unei lupte cu șarpele, ea aleargă imediat să găsească o iarbă anumită pe care o mănîncă, și aceasta o vindecă de veninul lăsat de colții reptilei. Povestea aceasta însă nu corespunde adevărului. Rezultatul unei lupte între mangustă și șarpe depinde de precizia vederii și de iuțeala mișcării picioarelor, de desfășurarea șarpelui care caută să evite saltul mangusteii contra lui, și, cum ochiul omenesc este incapabil să ghi-cească clipa exactă cînd capul șarpelui face ultima mișcare înainte de a-și repezi colții, firește că aici nu poate fi vorba decît de anumite clipe mult mai hotărîtoare pentru viața celor doi, decît efectul vindecător al unor ierburi.

Rikki-Tikki era mangustă tînără, și tocmai din cauza aceasta era foarte mîndră că reușise să scape de atacul dat pe la spate de o cobră. Această împrejurare îi dădea și mai multă încredere în sine, de aceea, cînd îl văzu pe Teddy că vine în goană pe cărăruie, se gîndi că ar putea să vină să-l felicite pentru acest rezultat. Dar, în momentul cînd băiețașul voia să se aplece spre ea, ceva se mișcă în țărîină, și un glas slab se auzi strigînd :

— Bagă de seamă, căci eu sînt moartea !

Era Karait, un șarpe foarte mic, de culoare cafenie, care aproape nu se vedea din mijlocul prafului ridicat din pămîntul ars de soare, și mușcătura lui este tot atît de primejdioasă ca și a unei cobre. Tocmai din cauză că e foarte mic, dar mai ales că nu poate fi văzut, e cît se poate de primejdios.

Ochii lui Rikki-Tikki începură să se înroșească din nou și se apropie furiș de șarpe, cu aceiași pași legănați care caracterizau specia acestei minuscule feline. Mișcările manguste erau atît de mlădioase și de neașteptate, încît îți venea să rîzi văzînd-o, dar aceste mișcări erau anume calculate ca în orice clipă să poată schimba direcția spre care se duce și să poată da atacul pe neașteptate. Rikki-Tikki nici nu-și dădea seama că se pregătea să dea o lovitură mult mai primejdioasă decît contra lui Nag, căci, făcînd o mișcare fulgerătoare, ar fi reușit, cel mult, să-l prindă pe Karait de ceafă, or acesta, tocmai din cauză că era foarte mic, se mișca extrem de ușor, și o neatenție oricît de mică ar fi însemnat să se expună, și șarpele să-l lovească cu colții, fie în ochi, fie în gură, producîndu-i o rană mortală. Toate acestea Rikki-Tikki nu le știa, prin urmare, începu să se lege de nou, mișcîndu-se încet, ca să prindă momentul cînd să apuce șarpele cu colții. În clipa aceasta, Karait sări, și Rikki-Tikki trebui să salte pe de lături; pentru a se feri de colții lui, și încercă să cadă de sus în jos și să-l apuce din nou, dar șarpele se ținea bine și-i urmărea orice mișcare.

Teddy începu să strige cît îl ținea gura la cei din casă.

— Veniți să vedeți că mangusta noastră vrea să omoare un șarpe !

Rikki-Tikki o auzi pe mama băiatului țipînd înspăimîntată, iar tatăl său apăru cu un baston în mînă. În timpul acesta, Karait făcu

un salt prea lung, și mangusta se întoarce cu iuțeala fulgerului și, sărindu-i în spate, îl apucă de ceafă, apoi o rupse la fugă cu el în gură. Mușcătura aceasta îi paralizase orice mișcare șarpelui, și mangusta era pe cale să înceapă s-o înghită, de la coadă la cap, așa cum e obiceiul acestor patrupeze, dar își aduse aminte că o mangustă sătulă se moleșește și s-ar putea să aibă nevoie de toată agilitatea, prin urmare, va fi mult mai bine să postească.

Se duse să facă o baie în praful fierbinte de sub tufele de ricin, în timp ce tatăl lui Teddy zdrobea șarpele cu bastonul pe care îl avea în mână.

— La ce mai folosește bătaia aceasta, când eu i-am făcut de petrecanie ? se gândi Rikki-Tikki.

În timpul acesta, o văzu pe mama băiatului că se apleacă spre ea și începe să o mîngîie, spunîndu-i că i-a salvat viața băiatului ei, iar bărbatul spunea că prezența mangusteii a fost providențială. Băiatul se uita la ei cu ochii speriați. Rikki-Tikki însă nu înțelegea nimic din toată această gălăgie și-i venea să rîdă, văzîndu-i cum se frămîntă, căci tot atît de bine ar fi putut să-l mîngîie și pe Teddy pentru că venise să se joace în țărîină. În realitate, însă, făcea mare haz de emoția lor.

În aceeași seară, în timp ce se plimba printre sticlele de vin de pe masă, printre farfuriile încărcate de bucate, ar fi putut să guste nestingherită și să se ghidească din toate bunătațile, dar își aduse din nou aminte că o așteaptă Nag și Nagaina, și, cu toate că-i plă-

cea să se simtă mîngîiată de mama băiatului și să se suie pe umărul lui Teddy, ochii i se înroșeau din cînd în cînd și dădea drumul chiotului prelung de luptă : *Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk !*

Cînd se duse la culcare, Teddy luă mangușta cu el și o puse să-i doarmă pe piept. Rikki-Tikki era prea blîndă și prea bine crescută ca să-l zgîrie sau să-l muște, de aceea așteptă pînă cînd băiatul adormi, pe urmă se strecură binișor din cameră și se duse să dea cîteva tîrcoale în jurul casei. Prin întuneric, dădu peste Chuchundra, șoarecele mosc, pitit sub un perete.

Chuchundra este un șoricel care duce o viață foarte amărîtă. Toată noaptea chițăie și oftează prin întuneric, doar, doar și-o face curaj să se depărteze de pereții casei și să se apropie de camerele unde se găsește cîte ceva de mîncare, dar niciodată nu se poate decide să facă nici doi pași de la zid.

— Să nu mă ucizi, Rikki-Tikki, să nu mă ucizi, scînci Chuchundra, îngrozit.

— Nu cumva crezi că acela care ucide șerpi va începe să ucidă și șoareci ? zise Rikki-Tikki, cu dispreț.

— Cel care ucide șerpi va muri de mușcătura șerpilor, răspunse Chuchundra, și mai mîhnit ca înainte. În afară de asta, de unde pot eu ști, că, pe o noapte întunecoasă, Nag nu m-ar putea asemui cu tine ?

— Nu e nici o primejdie, mai ales că Nag este în grădină și, după cît știu eu, tu nu ieși niciodată în grădină.

— Vărul meu, șobolanul Chua, mi-a povestit... zise Chuchundra, și se opri.

— Ce ți-a povestit ?

— Șîit ! Rikki-Tikki, trebuie să știi că Nag e pretutindeni. Cînd ai fost azi în grădină, ar fi trebuit să stai de vorbă cu Chua.

— Tocmai pentru că n-am stat cu el de vorbă, va trebui ca tu să-mi spui tot ce știi. Hai repede, sau te iau în colți ?

Chuchundra începu să se tăvălească pe jos și să scîncească, de-i curgeau lacrimile :

— Eu sînt o ființă oropsită, suspină șoricelul, și niciodată nu am curajul să ies pînă în mijlocul unei camere. Șîit... mi se pare că nu mai trebuie să-ți spun nimic... Rikki-Tikki, tu n-auzi nimic ?

Rikki-Tikki ciuli urechea, dar i se păru că liniștea din casă era deplină, cu toate acestea, se auzea ceva ca bîzîitul unei viespi mergînd pe sticla unei ferestre închise... un fîșîit cum ar fi cel pe care îl fac solzii șarpelui cînd se tîrăște pe ziduri.

— Åsta trebuie să fie sau Nag sau Naggina care se furișează pe conducta de la baie, își zise mangusta și se întoarse spre șoricel :

— Ai dreptate, Chuchundra, ar fi trebuit să stau de vorbă cu Chua.

Se strecură pe nesimțite în camera de baie a lui Teddy, dar nu găsi pe nimeni. De aici, trecu în camera femeii. La marginea zidului, unde era scoasă o cărămidă ca să facă loc conductei de la baie, era o gaură în perete și, în

timp ce Rikki se furișă ca o umbră în această gaură, auzî de afară glasurile lui Nag și ale Nagainei, care se înțelegeau în șoaptă, la lumina lunii :

— Cînd casa va fi goală, va pleca și mangusta, iar noi vom fi din nou stăpîni pe grădină. Intră repede și adu-ți aminte că omul acela care l-a omorît pe Karait trebuie să fie mușcat cel dintîi. Pe urmă vii și-mi spui ce-ai făcut, și ne vom duce amîndoi să-l prindem pe Rikki-Tikki.

— Bine, dar ești sigură că vom avea de cîștigat ceva, dacă omorîm oamenii ? întrebă Nag cu îndoială.

— Din afacerea asta n-avem decît de cîștigat. Cînd nu locuia nimeni în casă, nu-ți aduci aminte că în grădină nu era nici o mangustă ? Cîtă vreme nu e nimeni prin apropiere, în grădină tu tronezi, ca un rege, și eu, ca o regină. În afară de asta, nu uita că ouăle noastre clocesc în straturile de pepeni, și mîine-poimîine puii noștri vor avea nevoie de un loc sigur și liniștit.

— La asta nu m-am gîndit pînă acum, răspunse Nag. Mă duc, dar cred că după ce voi termina, nu va mai fi nevoie să umblăm după Rikki-Tikki. Voi omorî bărbatul și femeia, și, dacă se va putea, și copilul, pe urmă voi veni fără să las nici o urmă. Bungalowul va rămîne pustiu, și Rikki-Tikki va trebui să plece.

Auzindu-i ce plănuiesc, mangusta începu să tremure de furie. În clipa următoare, văzu capul lui Nag, ieșind la gura conductei și,

imediat după aceea, trupul rece și plin de solzi, lung de aproape cinci coți. Cu toată furia care o stăpînea, Rikki-Tikki se simți îngrozită văzînd cobra uriașă care aluneca încet în cameră. În clipa următoare, Nag se încolăci pe dușumea, și, ridicînd capul, începu să sfredească întunericul camerei de baie. Mangusta îi vedea ochii strălucind fosforescent din umbră.

— Dacă îl omor acum, Nagaina va băga de seamă, iar dacă mă lupt cu el pe dușumele, s-ar putea să iasă mai tare decît mine. Ce să fac ? se întrebă Rikki-Tikki.

Nag începu să se tîrască în largul camerei, pe urmă mangusta îl auzi că se urcă pe marginea găleții și începe să bea din apa cu care se umplea baia.

— Aici e foarte bine, zise șarpele. Bărbatul care l-a ucis pe Karait avea un baston. Poate îl are și acum, dar cînd va intra în baie, nu-l va lua cu el. Voi aștepta aici pînă dimineață. Auzi, Nagaina, voi sta aici la răcoare pînă se face ziuă și-i voi aștepta să vină.

De afară nu se mai auzi nimic, și Rikki-Tikki își dădu seama că Nagaina trebuie să fi plecat. Nag se încolăci sub cercul cel mai de jos al găleții, iar Rikki-Tikki îl pîndea fără să răsufle, de credeai că e moartă. După ce trecu vreme mai bine de un ceas, își încordă mușchii și o porni înainte, spre găleată, atît de încet, încît ți se părea că nici nu se mișcă. Nag adormise, și mangusta făcea planul : care este punctul cel mai slab al spinării lui enorme, de unde l-ar putea înhăța.

— Dacă nu-i rup spinarea de la prima săritură, ar însemna că mai poate lupta, și atunci cine știe, își zise Rikki.

Examină grosimea gâtului în partea de după ceafă, dar gura ei era prea mică pentru ca să-l poată apuca, iar o mușcătură la coadă n-ar fi făcut decît s-o întărească și mai mult pe cobră.

— Trebuie să-l înhaț de cap, își zise mangusta, dar după ce l-am apucat, trebuie să-l țin bine să nu mai scape.

În clipa următoare sări. Capul cobrei era puțin ieșit de sub găleată, tocmai sub îndoitura mînerului. Cînd îl apucă în colți, Rikki se propti cu spatele de găleată și strînse capul șarpelui pe dușumea. Cît ai clipi, șarpele începuse să se zvîrcolească și să trîntească mangusta de toți pereții, cum ar trînti un zăvod sobolanul pe care îl prinde în colți ; se învîrteau acum prin toată camera, și coada uriașă a cobrei biciuia pereții de metal ai putinei din baie, răsturnînd tot ce-i ieșea în cale. Mangusta însă nu slăbea din fălci în timp ce șarpele o țira în toate părțile, răsturnînd găleata, serviciul de săpun, periile pentru masai, făcînd în jurul lor un zgomot infernal. Rikki strînse colții și mai tare, căci era sigură că va fi omorîta în această luptă, dar pentru cîntecul neamului său își zicea că în cazul acesta va fi mult mai bine dacă va fi găsită cu dinții încleștați. Îi venea amețală și-și simțea trupul moale ca o cîrpă ; presimțea că se apropie clipa cînd șarpele o va sfîșia în bucăți. Din spatele ei, însă, porni un tunet care

cutremură camera, și o pală fierbinte de vînt o făcu să-și piardă cunoștința, în timp ce simți că două limbi de flăcări îi pîrlesc părul. La zgomotul făcut de ei, bărbatul se trezise și descărcase două focuri de pușcă în ceafa lui Nag.

Rikki-Tikki strînse încă o dată din colți, mai ales că acum se credea moartă ; cu toate acestea, își dădu seama că Nag nu mai mișcă, iar pe bărbat îl simți că se apleacă asupra ei și o ridică în brațe :

— Alice, e mangusta ! Ne salvează viața pentru a doua oară, strigă omul.

Pe urmă văzu că intră mama lui Teddy, albă la față ca varul, iar ea se furișă în camera băiatului, unde petrecu toată noaptea tremurîndu-i ușor trupul, pentru a se convinge că nu cumva cobra îl rupsese în patru-zeci de bucăți, așa cum își închipuise ea.

Dimineața următoare, simți că toate încheieturile i-au înțepenit, dar era foarte mîndră de isprava pe care o făcuse în timpul nopții.

— Acum va trebui să mă răfuiesc cu Nagaina, își zise mangusta, dar aceasta este de cinci ori mai primejdioasă decît Nag, și în afară de asta, nu știu nici ziua cînd vor iesi puii din ouăle despre care vorbea. Maică Doamne ! Va trebui să mă duc și să stau mai întîi de vorbă cu Darzee.

Nu mai așteptă să se pună masa, ci se repezi în grădină la tufișul unde era cuibul lui Darzee, care începuse să intoneze un imn de

slavă. Vestea despre moartea lui Nag o aflate toată grădina, căci măturătorul aruncase cadavrul cobrei pe mormanul de gunoi.

— Mă, bulgăre de pene, de ce ești atît de prost ! Îți închipui că tocmai acum e vreme de cîntec și de petrecere ?

— Nag e mort... Nag e mort... e mort... e mort. Rikki voinicul l-a apucat de ceafă și i-a făcut de petrecanie. Omul din bungalow a sosit cu măciuca lui care *tună* și pe Nag l-a făcut praf. De aici înainte nu va mai mânca puii noștri.

— Asta este adevărat, dar aș vrea să știu unde este acum Nagaina ? întrebă Rikki-Tikki rotind privirea în jurul lui.

— Nagaina a venit azi-dimineață la intrarea conductei în camera de baie și l-a strigat pe Nag, dar acesta a ieșit din camera de baie călare pe un băț... căci măturătorul l-a ridicat în vîrfurile bățului și l-a aruncat pe grămada de gunoi... Hai să cîntăm un imn de slavă în cinstea lui Rikki-Tikki, cel cu ochii roșii, și Darzee se umflă în gușă.

— Dacă m-aș putea urca pînă la tine, ți-aș arunca puii din cuib, răspunse Rikki-Tikki. Voi nici acum nu știți că toate se fac la vremea lor. Acolo, sus, în cuibul vostru, nu vă amenință nici un fel de primejdie, dar eu port război pe pămînt. Oprește-te o clipă și nu mai cînta !

— Pentru marea și minunata Rikki-Tikki sînt gata să mă opresc, răspunse Darzee. Ce este, o minunat ucigător al groaznicului Nag ?

— Te întreb pentru a treia oară, unde este Nagaina ?

— Pe grămada de gunoi din fața grajdurilor. Îl jelește pe Nag. Mare este Rikki-Tikki și minunate sînt faptele săvîrșite de colții ei albi !

— Lasă colții mei albi în pace ! Mai bine spuneți-mi, nu cumva ai auzit unde îi sînt ouăle puse la clocit ?

— În stratul de pepeni de la capătul zidului, unde razele soarelui bat cît e ziua de lungă. Le-a ascuns acolo de acum trei săptămîni.

— Pînă acum n-ai găsit vreo ocazie să-mi spui și mie despre asta ? Va să zică, la capătul zidului ?

— Rikki-Tikki, nu cumva ai de gînd să te duci să-i mănînci ouăle ?

— Nu tocmai asta, căci nici nu mi-a trecut prin gînd așa ceva. Ascultă Darzee, dacă tu ai fi o pasăre cuminte, ai zbura pe streășina grajdului și te-ai preface că ți-ai rupt o aripă, așa că Nagaina să te gonească pînă în tufișul acesta, în speranța că te va putea prinde. Eu trebuie să mă duc pînă la straturile de pepeni și, dacă mă voi duce așa, fără să pun la cale nimic, Nagaina mă poate vedea.

Darzee era o mică pușlama cu mintea învelită în pene, dar mai ales incapabil să se gîndească prea departe, deci tocmai din cauza aceasta, nu fu în stare să înțeleagă de ce puii Nagainei trebuiau distruși, mai ales cînd și ei, ca și ai lui, se nășteau din găoace. Nevasta lui însă era mai cu cap decît el, și-și dăduse seama că ouăle de șarpe vor deveni foarte

curînd pui de cobră. Se repezi, deci, din cuib și îl lăsă pe Darzee să țină puilor de cald, în timp ce-și cînta imnul de triumf pentru moartea lui Nag. În unele privințe, Darzee semăna foarte mult cu unii dintre bărbați.

Păsărica se îndreptă spre grămada de gunoi și începu să zboare prin fața Nagainei, vâitîndu-se :

— Vai de mine, vai de mine... băiatul a ieșit din casă și, văzîndu-mă, a aruncat cu pietre după mine și mi-a rupt o aripă, se văita pasărea legănîndu-se greoaie prin aer.

Nagaina ridică ochii și șuieră printre dinți :

— Mi se pare că tu ești pasărea care a dat alarma, cînd tocmai mă pregăteam să-l ucid pe Rikki-Tikki. Pe legea mea, ai ales un loc cît se poate de prost ca să te vaieți și să te plîngi, răspunse cobra și începu să se apropie tîrîndu-se spre ea prin țărîină.

— Mi-a rupt aripa cu o piatră, se văita pasărea și, lăsîndu-se jos, începu să țopăie, ducîndu-și o aripă de-a tîrîșul.

— Poate că înainte de a muri îți va face plăcere să afli că foarte curînd va veni vremea cînd îmi voi încheia socotelile și cu băiatul acesta. Sotul meu este întins pe grămada de gunoi, dar înainte de a se face noapte, băiatul acesta se va întinde foarte liniștit în casă și nu va mai mișca niciodată. La ce bun să mai alergi crezînd că vei scăpa de mine... Sînt sigură că te voi prinde... uită-te la mine nebuno...

Femeia lui Darzee însă era mult mai deșteaptă decît să comită o astfel de imprudență,

căci știa dinainte că o pasăre care se uită în ochii șarpelui rămîne încremenită de spaimă și nu mai e capabilă să facă nici o mișcare. Începu să scîncească din greu și să țopăie în fața șarpelui, fără să se ridice în aer, în timp ce Nagaina zorea tot mai mult pasul, ca să o poată ajunge.

Rikki-Tikki auzi că se depărtează de grajduri și se repezi în goană la stratul de pepeni de la capătul zidului. Aici găsi îngropate în pământul fierbinte și afînat douăzeci și cinci de ouă de mărimea ouălor găinei de Banthama, doar că, în loc de găoace, aveau numai o pieleță străvezie. Ouăle erau ascunse cu mult vicleșug și acoperite de vrejurile pepenilor.

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme, zise mangusta, căci pe sub pieleță străvezie se puteau vedea încolăciți puii de cobră despre care știa că chiar din prima zi pot omorî dintr-o singură mușcătură un om sau o mangustă. Zdrobi cu colții unul după altul toate ouăle și răscoli în stratul de pepeni ca să vadă dacă nu cumva a mai rămas vreunul. Nu mai rămăseseră decît trei, în clipa cînd auzi pasărica țipînd din urmă :

— Nikki-Tikki, am condus pe Nagaina spre terasa care duce în casă, haide repede, căci văd că are gînduri ucigașe !

Rikki-Tikki mai zdrobi două ouă, iar cu al treilea se repezi în gură spre terasă, alergînd cît o puteau duce picioarele de repede.

Tatăl și mama lui Teddy erau pe terasă în fața mesei, dar nu mîncau, și mangusta băgă de seamă că erau albi ca varul la față și încre-

meniți, de credeai că sînt tăiați în piatră. Nagaina stătea încolăcită pe rogojina din fața scaunului lui Teddy la o depărtare de unde putea ajunge dintr-un salt pînă la piciorul gol al băiatului. Șarpele ridicase capul și cînta un cîntec de izbîndă, legănîndu-se batjocoritor pe o parte și pe cealaltă :

— Fiu al bărbatului uriaș, sîsîi șarpele, care a ucis pe Nag, nu te mișca, ci stai liniștit, căci nu sînt încă gata... Mai așteaptă puțin. Să nu se miște nici unul dintre voi... căci dacă vă veți mișca, eu voi sări și vă voi lovi... Dar vă voi lovi chiar dacă nu veți mișca... oameni nebuni care ați îndrăznit să-l ucideți pe Nag !

Teddy privea țintă la tatăl său, dar acesta nu putea decît să-i șoptească îngrozit de spectacolul la care trebuia să asiste neputincios :

— Stai liniștit Teddy... și nu te mișca... Stai liniștit !

În clipa aceea, Rikki-Tikki apăru la marginea terasei și strigă :

— Întoarce-te Nagaina ; întoarce-te spre mine și pregătește-te de luptă !

— Toate la vremea lor, răspunse cobra fără să clipească sau să se întoarcă spre ea. Peste cîteva clipe mă voi socoti și cu tine. Privește-ți prietenii, Rikki-Tikki, au încremenit și sînt albi la față ca varul. Le este frică, și în îndrăznesc să se miște. Dacă mai faci un singur pas, voi sări asupra lor.

— Du-te și vezi de ouăle pe care le-ai ascuns în stratul de pepeni de la capătul zidului. Du-te Nagaina și vezi ce a mai rămas !

Șarpele uriaș se întoarce și văzu oul care era așezat pe dușumelele terasei.

— A, dă-mi-l încoace ! țipă Nagaina.

Rikki-Tikki întinse labele amîndouă pe lîngă oul din fața lui, și ochii i se injectă de sînge.

— Cît face un ou de șarpe ?... Cît dai pentru un pui de cobră ?... Un pui de cobră regală ?... Singurul pui care a mai rămas în clo-citoare ?... Pe ceilalți au început să-i mănînce furnicile în stratul de pepeni.

Cît ai clipi, Nagaina se întoarce pe loc, uitînd ce avusese de gînd, și se repezi după oul pe care îl văzuse între labele mangusteii. În aceeași clipă, Rikki-Tikki îl văzu pe tatăl lui Teddy întinzînd brațul și, apucînd pe băiat de umăr, îl săltă peste masa încărcată de farfurii și cești și îl luă în brațe, unde colții Nagainei nu-l mai puteau ajunge.

— A scăpat, a scăpat ! *Rikk-tck-tck* ! chiacoti mangusta mulțumită. Băiatul a scăpat, și să știi că eu sînt cel care noaptea trecută în cabera de baie l-am apucat de ceafă pe Nag, apoi începu să salte pe toate patru picioarele dintr-o dată, cu capul întins deasupra dușumelelor. M-a tăvălit în toate felurile, dar tot nu i-am dat drumul. Pînă să vină omul cu pușca și să-l rupă în două, el murise de mult. Eu l-am omorît ! *Rikki-tikki-tck-tck* ! Haide, Nagaina, să ne luptăm, ca să nu-ți fie văduvia prea lungă !

Nagaina își dădu imediat seama că nu-l mai putea ucide pe Teddy, iar oul era între

labele mangustei, de aceea plecă fruntea în pământ și începu să scîncească.

— Dă-mi oul, Rikki-Tikki. Dă-mi oul cel din urmă care mi-a mai rămas și îți făgăduiesc că plec de aici, fără să mă mai întorc vreodată.

— Știu că vei pleca, răspunse mangusta, și nu te vei mai întoarce niciodată, căci locul tău este pe grămada de gunoi alături de Nag. Haide, profită de ocazie, căci bărbatul a plecat să-și aducă pușca ; haide să terminăm pînă nu se întoarce.

Rikki-Tikki începuse să se învîrtească în jurul Nagainei, ferindu-se să nu o poată ajunge cu colții, și ochii îi ardeau ca doi cărbuni. Nagaina se încolăci o dată și se rezezi la Rikki-Tikki, dar mangusta sări în aer și căzu la doi pași depărtare de ea. Cobra mai atacă o dată, pe urmă încă o dată, dar, la fiecare încercare, capul i se lovea de rogojina întinsă pe terasă, apoi își încolăci din nou trupul ca un arc de ceasornic. Rikki-tikki îi dădu ocol ca să o poată lovi pe la spate, dar cobra se întoarce din nou ca să-l poată vedea ce face, în timp ce coada îi susura frecîndu-se de rogojină și făcea un sunet sec, ca de frunze uscate, cînd le bate vîntul.

Rikki-Tikki uitase de oul care era la intrarea pe terasă și, în timpul acesta, Nagaina se apropiase de el, apoi dintr-un salt se rezezi și, apucîndu-l în gură, trecu săgeată spre treptele care coborau în grădină, iar mangusta fugă gîfîind după ea. Cînd o cobră fuge ca să scape de moarte, îți face impresia că este sfîrcul unui bici care se încolăcește în aer și șfi-

chiuie caii porniți la goană, ca un zig-zag de fulger.

Mangusta își dădu imediat seama că va trebui să o ajungă din urmă, căci altfel toată lupta de pînă acum era fără nici un folos. Nagaina se îndrepta spre ierburile din marginea tufișului de mărăcini, și, în timp ce alerga, Rikki-Tikki auzi din nou cîntecul deșucheat al lui Darzee care nu-și mai găsea locul de mulțumire. Femeia lui Darzee, însă, fu mai deșteaptă decît el și, cînd o văzu pe Nagaina că vine în goană spre mărăcini, coborî din cuib și începu să o lovească cu aripile peste cap. Dacă ar fi venit și Darzee în ajutorul ei, poate ar fi reușit s-o facă pe Nagaina să se întoarcă din drum, așa însă cobra se mulțumi să plece capul și să gonească înainte. Întîrzierea de o clipă, pe care i-o pricinuisese pasărea, fu însă de ajuns pentru ca Rikki-Tikki să o ajungă și să o poată apuca de coadă înainte ca Nagaina să dispară pe gaura făcută de șobolani, în cuibul cărora își făcuse culcușul împreună cu Nag. Mangusta ținea zdravăn cu dinții și fu trasă în adînc. Se știe însă că nici o mangustă oricît de pricepută și de înțeleaptă ar fi, nu se gîndește niciodată să intre după o cobră în vizuină. Rikki-Tikki simți că qanqul se îngustează și în jurul ei se face întuneric ; cine știe dacă mai încolo nu se lărgeste vizuina și cobra se va putea întoarce ca să o muște. Tocmai din cauza aceasta, strînse colții cu putere și se propti în picioarele care se înfundară în pămîntul afînat și fierbinte. Apoi dintr-o dată, ierburile de la gura vizuinei nu se mai miș-

cară, și totul păru că se liniștește, iar Darzee începu să cînte din nou :

— S-a terminat cu Rikki-Tikki. Va trebui să-i cîntăm cu toții prohodul... Vrednicul Rikki-Tikki e mort, căci cu siguranță Nagaina l-a omorît în fundul vizuinei...

Începu să cînte o melodie lugubră, dar cînd ajunse la nota cea mai emoționantă, ierburile de la gura vizuinei începură să se miște din nou și apăru mai întîi un picior, pe urmă celălalt, pe urmă capul mangusteii, care era plină de pămînt, și, de cum ieși la lumină, începu să-și lingă mustățile. Darzee, mirat, își întrepruse cîntecul, iar Rikki-Tikki începu să strănute din cauza prafului pe care și-l scutura din spinare.

— S-a terminat definitiv, zise mangusta. Văduva nu se va mai întoarce...

Furnicile roșii care își au mușuroaiele printre ierburile înalte îl auziră și, ca să se convingă dacă spune adevărul, începură să coboare roiuri-roiuri pe gura vizuinei. Rikki-Tikki însă se întinse pe iarba verde și se făcu ghem, apoi adormi ostenit și nu se mai trezi decît foarte tîrziu spre seară, căci în ziua aceea muncise din greu.

— Acum va trebui să mă duc acasă, zise ea, imediat ce se trezi. Tu, Darzee, du-te și spune cintezoii că Nagaina e moartă, ca să povestească la toată grădina ce s-a întîmplat, și toată lumea să afle.

Cintezoii indian este o pasăre care face un zgomot de parcă ar lovi cu ciocul într-o

tingire și el face slujba de mesager al grădinilor hindustane, unde poartă toate știrile pe care le aude și le povestește tuturor celor care au vreme și vor să-l asculte. Nici nu ajunse bine pînă la capătul potecii care ducea spre casă, și, în urma ei, Rikki-tikki auzi sunetele subțirele și metalice, ca ale unui gong minuscul care anunță ora mesei : „Toată lumea s-audă și să-nțeleagă !“ Pe urmă, un *ding-dong tock !* Nag e mort... *dong !* Nagaina e moartă și ea ! *Ding-dong-tock !*, și imediat după aceea toate păsările grădinii începură să ciripească și broaștele să orăcăie, deoarece știrea era binevenită pentru toate neamurile de viețuitoare ale grădinii, căci Nag și Nagaina mîncău cu aceeași poftă mormolocii, ca și puii din cuiburile păsărilor.

Cînd ajunse în fața casei, Teddy și maicăsa (care era și acum albă la față ca varul, căci de spaimă leșinase) îi ieșiră în cale împreună cu tatăl băiatului, și erau gata să plîngă de bucurie. În seara aceea, mîncă, pînă nu mai putu, din toate bunătățile pe care le puseră în fața ei, și se duse să se culce în patul băiatului unde se cuibări la subțioara lui Teddy. Mama lui Teddy o găsi nemișcată în același loc, peste cîteva ceasuri cînd intră în cameră să vadă ce face băiatul.

— Ne-a scăpat de la moarte și i-a scăpat și viața lui Teddy, zise femeia. Numai ei avem să-i mulțumim că mai sîntem vii. E de necrezut !

Rikki-Tikki tresări din somn, căci, de obicei, mangustele dorm foarte ușor :

— Dumneata ești, murmură mangusta buimăcită. De ce nu te liniștești ? Au murit toate cobrele, una nu se mai găsește, iar dacă se va mai găsi, va avea de-a face cu mine.

Rikki-Tikki avea tot dreptul să fie mândră de isprăvile ei, cu toate acestea nu-și pierdu deloc cumpătul, ci păzi și de aici înaintea grădina, ca o adevărată mangustă, cu colții și cu ghearele, cu sprinteneală și cu vicleșug, pînă ce nu mai îndrăzni să se arate prin apropiere nici un fel de cobra.

ODA LUI DARZEE

(Cântată în cinstea lui Rikki-Tikki-Tavi, mangusta)

Sînt croitor și cîntăreț,
De imnul meu răsună slava
Și cuibul meu e o podoabă,
Deci mîndru sînt de două ori !
În slăvi e numai melodie, și în casă numai bucurie
Așa viața eu mi-o trec !

Ridică fruntea ta spre soare,
Nevastă, și cîntă cu mine,
Primejdia de moarte e moartă
Și puii în grădină tihniți.
Groaza ascunsă în umbră de floare s-a dus,
mușuroiul
Să-nalțe la grajd în gunoi !

Cine ale robiei haine curmee ?
Cu mîna vitează le smulse,
E *Rikki* viteaz și voinic luptător,
Cu ochi de jăratîc e *Tikki* !
E *Rikki-Tikki-Tavi* cu colții de fildeș în cange
Și ochi de cărbune aprinși.
Cu cozile flamuri de luptă,
Zburătoare cîntați-i de slavă
Un imn, dați drumul la triluri
Privighetori, căci sînt singur.

Ori lăsați-o pe mine, căci eu o știu bine povestea
Lui Rikki cu coada zbîrlită
Și ochi de cărbune aprinși.

*(Cînd a ajuns la această strofă, Darzee a fost
întrerupt de Rikki-Tikki, așa că restul cînte-
cului nu-l știe nimeni).*